

det for, om jeg maa bruge dette Udtryk, anstændigt, saaledes i Kraft af Væddeløbsmarimen at søge at komme Vedkommende i Forkjøbet, ved at faae en Lov ud om hans Pensionering, forinden han kunde faae en Dom derom.

Med Hensyn til et andet Punkt, hvorved den høitærede Minister dvælede, skal jeg ligeledes tillade mig nogle enkelte Bemærkninger. Den høitærede Minister udtalte, at han var enig i, at det var i sin Orden, at det Spørgsmaal kunde indbringes for Domstolene, om et vist forbryderisk eller dog i høi Grad utilbørligt Factum var begaaet eller ikke var begaaet af en Embedsmand. Dette troer jeg ogsaa, at man maa erkjende, og jeg maa i saa Henseende slutte mig til de Ytringer, som i denne Retning ere faldne fra anden Side her i Salen. Men jeg maa tillige bemærke, at, naar dette er den høitærede Ministers Anskuelse, saa har denne Anskuelse i alt Fald fundet et meget uheldigt Udtryk i Lovforslagets § 2, thi denne bruger netop Ord, der synes directe rettede paa Spørgsmaalet om det Factiske. — Det vil jo sees, at det andet Stykke af § 2 begynder med at sige: „Om saadanne Misligheder have fundet Sted, afgjøres af en særegen Myndighed osv.“, men disse Ord: „Om saadanne Misligheder have fundet Sted“, maae jo nærmest henlede Tanken paa det Tilfælde, at den Paagjældende paaftaarer: „Nei, jeg har ikke gjort det og det“, men at Regjeringen siger: „Jo, vi antage, at du har gjort det“. Jeg tilstaaer, at Regjeringens Forslag, netop betragtet fra denne Side, for mig indeholder noget Stødende. Jeg har ogsaa af denne Grund i det Hele taget været tilbøielig til at slutte mig til den Anskuelse, som har fundet sit Udtryk i Vædringsforslaget under Nr. 2, og jeg skal derfor nu tillade mig et Par Bemærkninger om samme, der nærmest tilfugte at fremhæve, hvad der deri kunde staae som noget tvivlsomt for mig, og hvad der derimod ikke har fremkaldt nogen Tvivl hos mig. Hvad da det første Stykke af Vædringsforslaget angaaer, hvort det hedder: „Ret til Pension bortfalder ikke blot ved Embedsførtabelse, men ogsaa naar Vedkommende dømmes for en i den offentlige Mening

værende Handling“, saa antager jeg, at det ikke fra nogen Side betragtet kan være nogen Betænknelighed ved at lægge Afgjørelsen af, om dette Tilfælde er tilfede, i Domstolenes Hænder. At en Mand har forbrudt sit Embede, er jo et Factum, hvorom der ikke kan tvivles, og om den Handling, hvorfor Vedkommende er dømt, kan siges at være værende i den offentlige Mening eller ikke, mener jeg er et Spørgsmaal, som Domstolene fuldkommen vel kunne afgjøre. Saalænge Sagen blot dreier sig om, hvorvidt den Handling, for hvilken Vedkommende er dømt, kan karakteriseres paa den nævnte Maade, saalænge falder den utvivlsomt ikke udenfor det Omraade, hvorom Domstolene kunne dømme, ligesom de jo da ogsaa daglig dømme derom. Der er jo nemlig mange andre Rettigheder i Staten, som ere knyttede til dette, at en Mand ikke har begaaet en i den offentlige Mening værende Handling, og der er derfor ogsaa mange andre Tilfælde, hvori Domstolene kaldes til at afgjøre, om en Handling har denne Charakter eller ikke. Jeg behøver jo saaledes kun at nævne Valgretten, med Hensyn til hvilken det samme Spørgsmaal om, hvorvidt der foreligger eller ikke foreligger en Handling, der kan karakteriseres paa den angivne Maade, maa afgjøres af Domstolene. Derimod nægter jeg ikke, at det for mig stiller sig som noget tvivlsomt, om man kan sige, at Domstolene ere fuldstændig istand til at afgjøre, om det Forhold, der iøvrigt er udvist af en Embedsmand, svækker den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid. Men paa den anden Side forekommer det mig dog ikke, at man kan sige, at Domstolene aldeles ikke skulde være istand til at afgjøre dette, og det staaer derhos i al Fald som en Ulempe for mig, om man for dette ene Spørgsmaals Skyld skulde kalde en særegen Autoritet til Iste. Naar det nemlig fastholdes, at Embedsmanden altid er berettiget til ved Domstolene at faae afgjort Spørgsmaal om det Factiske, altsaa om, hvorvidt han virkelig har begaaet den Handling, som lægges ham til last, eller ikke, saa vilde Fremgangsmaaden, naar man fastholder Regjeringens Tanke, idetmindste kunne blive meget compliceret. Saa